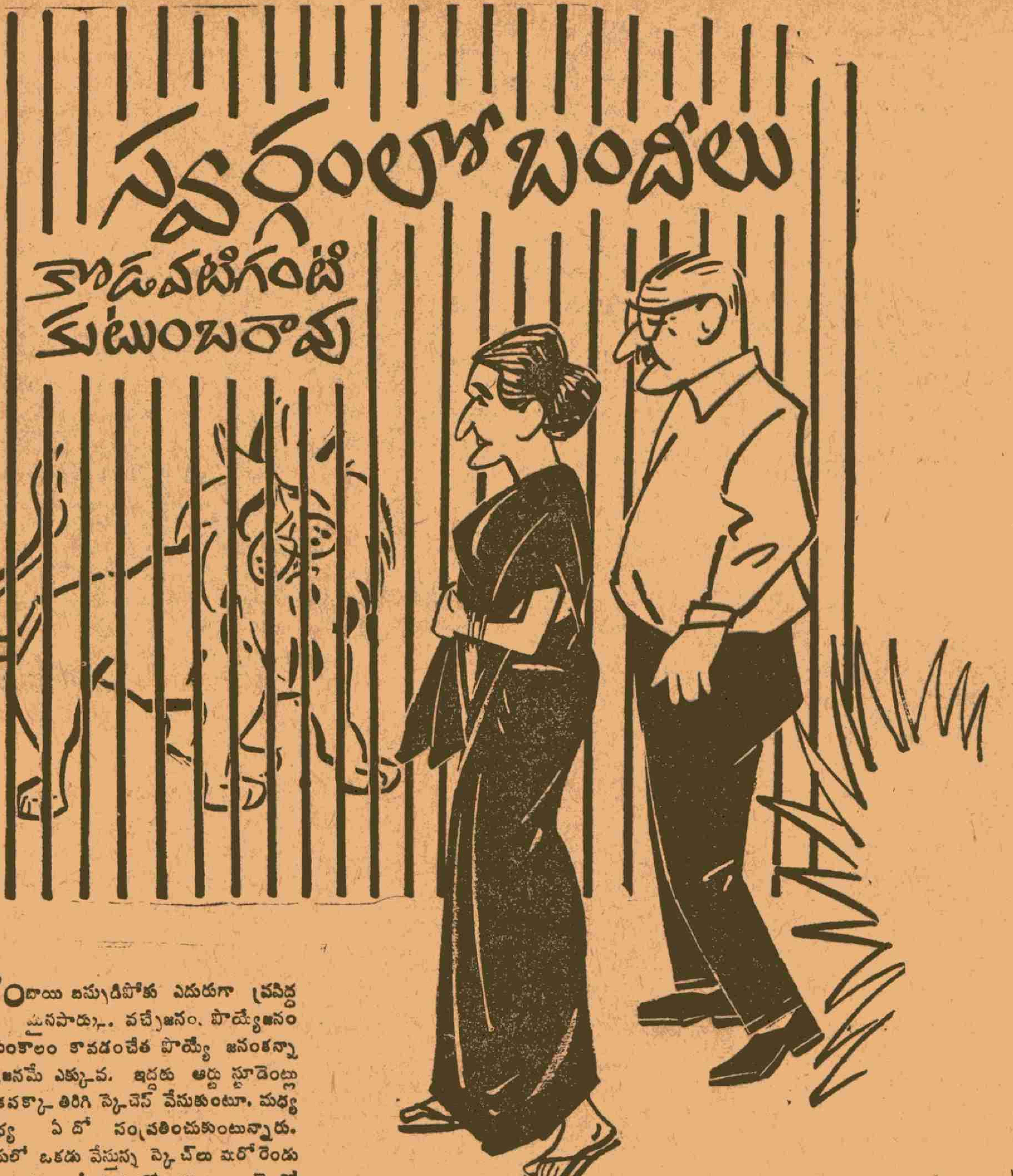

బొంబాయి బస్సుడిపోకు ఎదురుగా ప్రసిద్ధ ఘనపార్కు. వచ్చేజనం, పొయ్యేజనం సాయంకాలం కావడంచేత పొయ్యే జనంకన్నా వచ్చేజనమే ఎక్కువ. ఇద్దరు ఆర్టు స్టూడెంట్లు చెరొకపక్కా తిరిగి స్కెచెస్ వేసుకుంటూ, మధ్య మధ్య ఏదో సంభాషించుకుంటున్నారు. అందులో ఒకడు వేస్తున్న స్కెచ్‌లు షరో రెండు నెల్లకి ఒక మరాఠీ పత్రికలో పడతాయి. రెండో వాడు తన కాలాన్ని వృథాచేస్తున్నాడు. వాడు బొమ్మలుగీసి జీవించలేడు. కాని వాడికా సంగతి తెలీటానికింకా కనీసం రెండేళ్ళు పడుతుంది చిత్రకారుడుగా పైకిరానున్న వాడికి రెండోవాడి చెయ్యి అవిటిదని తెలుసు. కాని ఆమాట పైకి అనడు. ప్రస్తుతానికిద్దరూ సమానమే. ఇద్దరిదీ ఒకటే క్లాసు.

బొంబాయిలో ఎన్నోరకాల విద్యలు నేర్చుకోవచ్చు. ఎన్నో బతుకు తెరువులున్నాయి. కాని ఈ అవిటి చేతివాడు చిత్రకళ ఎందుకు ఏరుకున్నట్టు ? మనకు తెలీదు. వాడికి పాపం బొమ్మలంటే తగనిష్టం కావచ్చు. వాళ్ళ దగ్గిర బంధు వెవరైనా చిత్రకారుడుగా పేరు గడించి ఉంటవచ్చు. లేదా వాడికి మరే చదువూ అబ్బక, బొమ్మలు గీసుకునైనా బతగ్గలుగుతాడేమోనని వాళ్ళ వాళ్ల వాణ్ణి చిత్రకళాభ్యాసానికి బొంబాయి పంపివుండవచ్చు— వాడు మూడోక్లాసు చదువుతుండగా డ్రాయింగు మేస్టరు. "నీకు డ్రాయింగు బాగా వస్తుందిరా !" అని ప్రోత్సహించి ఉండవచ్చు. ఇటువంటి ప్రోత్సాహ బీజం అనేక సంవత్సరాల తర్వాత మొలకెత్తి మహావృక్షంలా తయారు కావటంకూడా కద్దు......

ఎడమచేతి పక్కగా పులులూ. సింహాలూ ఉండే బోనులున్నాయి. అక్కడ దిక్కుమాలిన వాసన ఆ వాసనను భరించి చాలామంది-ఆడా, మగా. పిల్లా. పెద్దా నిలబడి వున్నారు ఇండి. ఆ క్రూరమృగాలను చూసి భయంకరమైన పల్ని వేశాలు ఊహించు కుంటున్నారు.

హోమియోపతి మందుల్లాగే భయం కూడా ఎన్న చిన్న డోసుల్లో చాలా మేలు చేస్తుంది.

"ఈ కటకటాలే అడ్డంలేకపోతే మనం వీటికింత దగ్గిరగా నిలబడ గలుగుదుమా ?" అంటున్నాడొక వృద్ధుడు తన వృద్ధ పత్నితో.

వృద్ధపత్ని ఔనన్నట్టుగా ఏదో గొణిగింది. ఆవిడ అనుకుంటున్నది— "ఈ సింహం

ఈ బోనులోంచి తప్పించుకుంటే అది ముసలాడి మీద పడుతుంది, గాని నా మీద పడదు. ఎందుకు నా మీద పడదో నాకు తెలీదు. కాని పడదంతే":

ఆవిడ ధైర్యానికి కారణం కటకటాలే కావచ్చు. కాని ఆ కటకటాలే లేకపోతే సింహం తన భర్తమీదే పడుతుందన్న అనుమానానికి కారణం ఏమిటో మనకు తెలీదు.

ఈ ముసలి దంపతు లిప్పటికి దాదాపు ముప్పై ఏళ్ళుగా — యుద్ధానికి ఒక సంవత్సరం ముందు నుంచీ — బొంబాయిలోనే మకాం చేస్తున్నారు. వాళ్ళస్వగ్రామం అంత దూరంలేదు. కల్యాణ్‌కు అవతలి స్టేషను. 1938లో బొంబాయి వచ్చి బాంబే, బరోడా అండ్ సెంట్రల్ రైల్వేలో ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాడు. అట్లాగే "బీ బీ" దాదర్లో ఒక ఫ్లాట్ అద్దెకు తీసుకున్నారు. అద్దె పది రూపాయలు.

యుద్ధం వచ్చిన ఏడే వాళ్ళకో కొడుకు పుట్టాడు. వాడిప్పుడు ఐ.ఏ.ఎస్. వాడి నివాసం మలబార్ హిల్‌మీద. ముసలాడికి పించను వస్తుంది. ఆఫీసరు కొడుకు నెల నెలా మూడు వందలిస్తాడు. వీళ్ళుమాత్రం "బీబీ" దాదర్లో అదే భాగంలో అదే అద్దెకు ఉంటున్నారు.

ముసలావిడకు కొడుకు దగ్గిర ఉండాలని! వాళ్ళభాగం ఖాళీచేసేట్టుంటే పదివేలు పగిడీ వస్తుంది. కాని ముసలాడికి డబ్బెందుకు? ఆయనకు కావలిసింది జీవితం. అదే లేదు. ఇప్పటిక్కూడా ఆయన కలకంటే తమపాతఇల్లూ తమ స్వగ్రామంలోగడిపినజీవితమూ కలలోకివస్తాయి. ఆపుకోలేక ఒకసారి వాళ్ళగ్రామం వెళ్లాడు. ఊరినిండా కొత్తవాళ్ళు. ఊరు మారింది జీవితం మారింది. తాను తన పాతజీవితానికి తిరిగి పోదామన్నా అది అక్కడ లేదు......

చెట్లకింద పడుకుని కొందరు నిద్రపోతున్నారు. వాళ్ళెవరో చెప్పటం కష్టం. నైట్ డ్యూటీకి పోయేకార్మికుడుకావచ్చు. ఇలు ఇరుకు పిల్లలూ, ఏడుపులూ, పెళ్ళాం కేకలూ మొదలైన కారణాలవల్ల ఇంటిదగ్గిర నిద్రపోయే సౌకర్యం లేకపోవచ్చు. మరికాస్సేపు నిద్రపోయి లేస్తాడు ఇంటికి పోతాడు. ఇంత తిని పనికి బయలు దేరుతాడు.

ఎక్కడినుంచో పారిపోయివచ్చి మహానగరంలో అజ్ఞాతంగా తిరుగుతున్న నేరస్థుడు కావచ్చు. అలా అయే పక్షంలో చీకటి పడ్డాక లేచి ఎక్కడికి పోతాడో. ఏం చేస్తాడో మనకుతెలీదు. వాడికి తెలీదేమో కూడా.

నిరుద్యోగి కావచ్చు.

కావచ్చు నేమిటి? అవును. ఆ పడుకున్న వారిలో ఒకడు. ప్రస్తుతం నిరుద్యోగే. అతని పేరు ప్రకాశం. అతనిది తెనాలితాలూకా జమ్మిపల్లి గ్రామం. ఆ గ్రామంలో అతని తండ్రి తొమ్మిందెకరాల భూవసతి, పెద్ద పెంకుటిల్లూ పెట్టుకుని "మహారాజు"లాగా బతికాడు. ఆ మానవుడు తన జీవితంలో "ఇదిలేక పోయెనే" అనుకోలేదు. పాతర్లో ఏడాది పొడుగునా ఎక్కితొక్కినట్లు పరిపోయేధాన్యం; రెండుగేదెలపాడి; పెరట భూమిలో పండే కాయకూరలు. మనిషి అయినవాడికింకేం కావాలో ప్రకాశం తండ్రికి తెలీదు. ఆంజనేయస్వామి గుడికి ప్రతి శనివారమూ వెళ్ళి. అందరికన్నా గట్టిగా భజన చేసేవాడు. సృష్టిలో ఎందరు దేవుళ్ళుంటే అందరితోనూ ఆయన సఖ్యంగానే వున్నాడు. ఏ దేవుణ్ణీ వేధించుకు తినలేదు. ఎవరికీ లంచాలు ఆశ పెట్టలేదు. మొక్కులు మొక్కలేదు. అందుకే అందరు దేవుళ్ళు ఆయనపట్ల కనికరించి నట్టున్నారు.

జీవితంలో అంత అన్యోన్యంగా జీవించిన వాణ్ణి ఊళ్లో అందరూ ఆదరించారు గాని ప్రకాశం మెచ లేదు. తన తండ్రి బతుకు "వానపాము" బతుకు. అది బురదలో పుడుతుంది. బురదలో ఆప్యాయంగా జీవిస్తుంది. అందులోనే నశించి, ఎరుపై పోతుంది. తన తండ్రి కూడా

అట్లాగే జీవించాడు. దాన్ని జీవించటమంటారా? బురద పట్ట నిజంగా జీవిస్తుందా?

"నిజంగా జీవించటం" అనే దాన్ని నిర్వచించమంటే ప్రకాశం బహుశా చెప్పలేకపోయేవాడును కాని అతనికి ఒకటి ఖచ్చితంగా తెలుసు జమ్మిపల్లిలో ఉండి ఎవడూ నిజంగా జీవించలేడు.

నిజమైన జీవితం పొద్దున్నే కాఫీ హోటలుతో ప్రారంభమై, రాత్రి సెకండ్ షో సినిమాతో అంతమవుతుంది. ఈ మధ్య కాలంలో వీలయినన్ని పనులు చెయ్యాలి. అనుభవం పొందాలి.

ప్రకాశానికి చాలా ఇష్టమైన మాట "అనుభూతి". వాళ్ళ నాన్న అనుభూతి లేని జీవితం గడిపాడు తాను స్కూలుఫైనలు పాసయే లోపునే తన తండ్రి జన్మలో ఎన్నడూ పొందని అనుభూతులన్నీ పొందాడు. ఆయనకన్న ఎక్కువమంది పరిచయం సంపాదించాడు. తన తండ్రికి బాలగోపాల తరంగం లాంటి రెండు మూడు తరంగాలూ, ఒకటి రెండు అధ్యాత్మ రామాయణ కీర్తనలూ తప్ప ఏమీ రావు తనకు నూటఅరవై ఏనిమిది సినిమా పాటలు వచ్చు. అనేక వందల సార్లు రేడియో విన్నాడు. వందల కొద్దీ సినిమాలు చూశాడు...

లేదు. లేదు. తన తండ్రి తనతో పోలిస్తే మరోవంతు జీవించ లేదు.

అప్పుడే ఏమయింది? తన కింకా ముందెంతో జీవితం ఉన్నది అంతెందుకు? తను బియ్యే చదువుతూండగా తండ్రి పోగానే కాలేజీకి గుడ్‌బై కొట్టి బెజవాడలో ఉన్న రెండేళ్లలో ఎన్ని విషయాలు నేర్చుకోలేదు? తన జీవితం ఎన్ని కొత్త మొగ్గలు తొడగలేదు?

నిజం చెప్పాలంటే, ఆ రెండేళ్ళలో ప్రకాశం ఎంతగా పెరిగాడంటే. అతనికి బెజవాడ ఇరుకై పోయింది. కనీసం మద్రాసులో ఉంటేగాని లాభం లేదు.

ప్రకాశం తొందరపడి మద్రాసు వెళ్ళాడని అతని శత్రువులు కూడా అనలేరు. మద్రాసు పోవాలని నెల రోజులు తహ తహలాడి మరీ బయలుదేరాడు. తలచుకున్న వాడే రైలెక్కితే అతన్ని కాదనే వాళ్ళెవరు? ఒక రోజు కాదు రెండు రోజులు కాదు. మద్రాసు జీవితం కోసం నెల రోజుల పాటు తపించి మరీ రైలెక్కాడు.

బెజవాడలో ఉన్న రెండేళ్ళలోనూ ప్రకాశం రెండెకరాలు అమ్మాడు. ఈ రెండేళ్ళలోనూ అతనికి ఇద్దరు ఆసాములు పిల్లనిచ్చి పెళ్ళి చేస్తామని కూడా అన్నారు కాని ఎవరూ రెండు వేలు మించి కట్నం ఇవ్వజూపలేదు ప్రకాశానికి చాలా అవమానమయింది. బి ఇడి చదివి లెక్కలు మేస్టరుగా పనిలో చేరిన వైకుంఠానికి నాలుగు వేలు కట్నం ఇచ్చి "చుక్క లాంటి పిల్లనిచ్చారు. పెనవకు పీత ముక్కల పేరయినా తెలీదు కిందటి నెల విడుదలైన సినిమాల్లన్నిటిలో రేలంగి వేషం కట్టిందీ చెప్పలేడు.

ప్రకాశం ఆలోచించాడు — పెళ్ళి కావలిసిన ఆడపిల్లలు మద్రాసులోనూ ఉన్నారు. తాను డబ్బు సంపాదించటమే సమస్య అయినట్టయితే మద్రాసులోనూ సంపాదించుకోవచ్చు.

నిన్నటి దాకా — అంటే ప్రకాశం మద్రాసు బయలు దేరటానికి నెల క్రితం దాకా — వాళ్లో వీళ్ళో ఇప్పించిన కాఫీలు తాగుతూ బీడీలు కాల్చిన భాస్కరంగాడు, తానిచ్చిన పాత చొక్కాలు తొడుక్కుని తిరిగినవాడు ఏదో సినిమా కంపెనీవాళ్ళు పిలవగా, తన దగ్గిరే రైలు చార్జీలు అరువు పుచ్చుకొని, మద్రాసు రైలెక్కి వెళ్ళాడు. సినిమా కంపెనీ వాళ్ళు వాణ్ణి కాస్తా బుక్ చేశారు. ఎడ్వాన్సిచ్చారు. భాస్కరం ఈ శుభవార్త తెలుపుతూ అప్పు పుచ్చుకున్న డబ్బు పంపేశాడు.

అది అందిన మర్నాడే ప్రకాశం మద్రాసుకు ఎన్ట్లక్లాస్ టిక్కెట్టు కొయించి" మరీ రైలెక్కాడు.

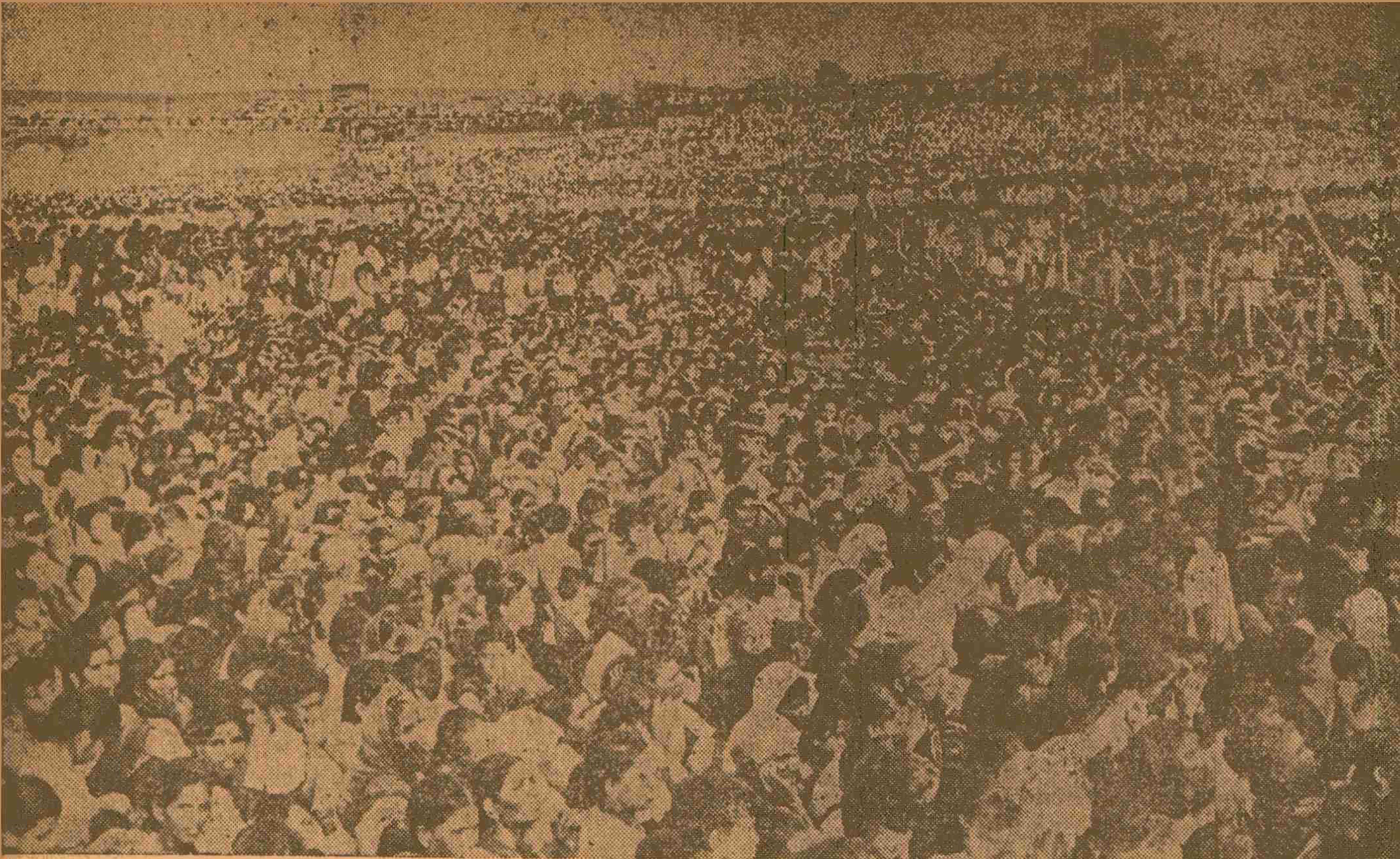

ప్రధాని ఉపన్యాసాన్ని వింటూన్న అఖండ ప్రజా వాహిని.

ఏ మనిషి గాని కొత్తచోటికి అడుగు పెట్టి నప్పుడు అక్కడి జీవితం. కొలతలు తీసుకుని దర్జీవాడు కుట్టిన చొక్కాలుగా అమరదు. మద్రాసు జీవితం కొద్ది రోజులపాటు ప్రకాశానికి "వదులు" అయింది.

అఫ్ కోర్స్. మొదట్లో ప్రకాశానికి భాస్కరమే హోస్ట్. నెల్లాళ్ళలో భాస్కరంలో కలిగిన మార్పు ప్రకాశానికి వర్ణనాతీత మనిపించింది. వాడు తనని రిసీవ్ చేసుకోవటానికి స్టేషనుకు రావడమే సినిమా హీరో వేషంలో. టెరిలీన్ పాంటూ టీ షర్టుతో వహ్ వచ్చాడు

"అరె. నీ జుట్టేమిటి అలా మారిపోయింది" అన్నాడు ప్రకాశం

"కరల్ చేయించాను? కనిపించటం లేదా?" అన్నాడు భాస్కరం నవ్వుతూ.

బెజవాడలో లాగ భాస్కరాన్ని పేట్రనైజ్ చేద్దామని ప్రకాశం ప్రయత్నించాడు. గాని. అది సాధ్యంగా కనపడలేదు. పైపెచ్చు, వాడు రేసులో గెలిచిన వాడిలాగా కనిపించాడు వాడితో రెండు రోజుల పాటు తిరిగిన మీదట. సినిమా ప్రొడ్యూసర్లూ. ఒకరిద్దరిరు జర్నలిస్టులూ. ఒక తార — కొత్త వయసు ముళ్ళపదే అవుగాక — వాడితో మాట్లాడటం చూసినాక భాస్కరం ప్రకాశానికి మరో మనిషిలాగా కనపడసాగాడు.

అందాకా ఎందుకు ? భాస్కరం ఫ్రెండువని చెప్పుకోవడం ప్రకాశానికి ఒక గౌరవంగా కూడా కనబడింది !

అయితే మద్రాసు జీవితం ప్రకాశానికి త్వర లోనే వదులు కావటం మానేసింది. అంటే దాని ప్రమాణానికి ప్రకాశం పెరిగాడు. అట్లా పెరిగే శక్తి ఒక్క హనుమంతుడికే ఉందను కోవటం పొరపాటు "ఏరోయ్ నీకు పట్నం నీళ్ళు వంట బట్టినట్టున్నాయ్ ! అని ఎవరన్నా అంటే "పట్నం ప్రమాణానికి అప్పుడే పెరిగినట్టున్నావే" అని కాంప్లిమెంటు చేస్తున్నారన్నమాట.

వచ్చే నెల తిరగకముందే ప్రకాశం. "మనకు మద్రాసు కొట్టిన పిండేగా !" అనదగిన స్థితికి వచ్చాడు.

పట్నం బాగుంది. పట్నం జీవితం మోతగా ఉన్నది. కాని —

సినిమా ఫీల్డు చుటూ లోతైన అగడ్తలూ. బలమైన ప్రాకారాలూ ఉన్నట్టు కనబడ్డాయి. ప్రకాశమేమో తాను సినిమా రంగంలో తప్ప ప్రకాశించలేనని రూఢి చేసుకున్నాడు.

సినిమా రంగానికి చాలా గేట్లున్నాయి. నువు ప్రొడ్యూసరవు కావచ్చు డైరెక్టరువు కావచ్చు. అసిస్టెంటు డైరెక్టరువు కావచ్చు. ప్రొడక్షన్ అసిస్టెంట్ కావచ్చు. చిలరి నటుడు కావచ్చు. ప్లేబాక్ పాటగాడు కావచ్చు. మ్యూజిక్ డైరెక్టరో. అతని అసిస్టెంటో. తబలా వాయించేవాడో కావచ్చు. డిస్ట్రిబ్యూటరు కావచ్చు. టెక్నిషియనులలోని ఒకడైనా కావచ్చు కెమెరాతోనే వాళ్ళుకూడా సినిమా కారుల్లో జుమే ! — కాని ఇంతమందికున్న ద్వారాలలోని ఒకటి ప్రకాశం కోసం తెరుచుకుని లేదు.

జీవితం మీద ఆశలు పెట్టుకుని స్వశక్తితో సఫలం చేసుకోలేనివాడు నాస్తికమతం అవలంభించి లాభంలేదు, కలలు నిజమైన మేటి సినిమా కారులకే వెంకటేశ్వరస్వామి ఇష్టదైవం. కాంట్రాక్టు మీద సంతకం పడిన మర్నాడే భాస్కరం తిరపతి వెళ్ళొచ్చాడుట. అది మొదలు అతను నెలకోసారి వెంకటేశ్వర స్వామిని సందర్శించి వస్తున్నాడు. అతని వెంట ప్రకాశం కూడా రెండుసార్లు తిరపతికి వెళ్ళి. సినిమా రంగంలో తాను సంపాదించే మొదటి వెయ్యిలో సగం వెంకటేశ్వరుడికి ఇస్తానని మొక్కు కున్నాడు.

మూడో నెలలో డబ్బింగ్ పిక్చరుకు ప్రొడ్యూసరయే అవకాశం ప్రకాశానికి వచ్చింది. దాని కోసం ప్రకాశం అయిదేకరాలు అమ్మాడు. అతని జీవితానికి రెక్కలు వచ్చాయి. డబ్బింగ్ హీరోయిన్‌తో స్నేహం కలిసింది. డబ్బింగ్ హీరోతో మరొక రకం స్నేహమయింది.

డబ్బింగ్ పిక్చరు రిలీజై దెబ్బతిన్నది. కాని అదే సమయానికి మొదలైన గుర్రప్పందాలు ప్రకాశానికి అచ్చి వచ్చాయి. డబ్బింగ్ హీరోకు గుర్రప్పందాల తరవాతే మరేదైనా!

అయిదారు వారాలు తిరిగే లోపల రేసుల్లో ప్రకాశం జీవితం ఎటువంటిదో సైంటిఫిక్‌గా తేలిపోయింది. ప్రకాశం తానై డబ్బు కాయక పోతే అతను గెలుస్తుందన్న గుర్రం గెలుస్తుంది!

"మీరాడకండి. షేక్సుగారూ! మీరు గుర్రం చెప్పండి. నేను కాస్తాను. లాభం చెరి సగం." అన్నాడు డబ్బింగ్ హీరో.

ఆ సీజనులో ఇద్దరూ చెరో వెయ్యి గెలి చారు. ఆ ఆనందంలో ప్రకాశం తనడబ్బు నలభై వేలు డబ్బింగ్‌లలో స్వాహా అయిన బాధ కూడా మరిచాడు. అసలు సినిమా రంగాన్నే మరిచాడన వచ్చు.

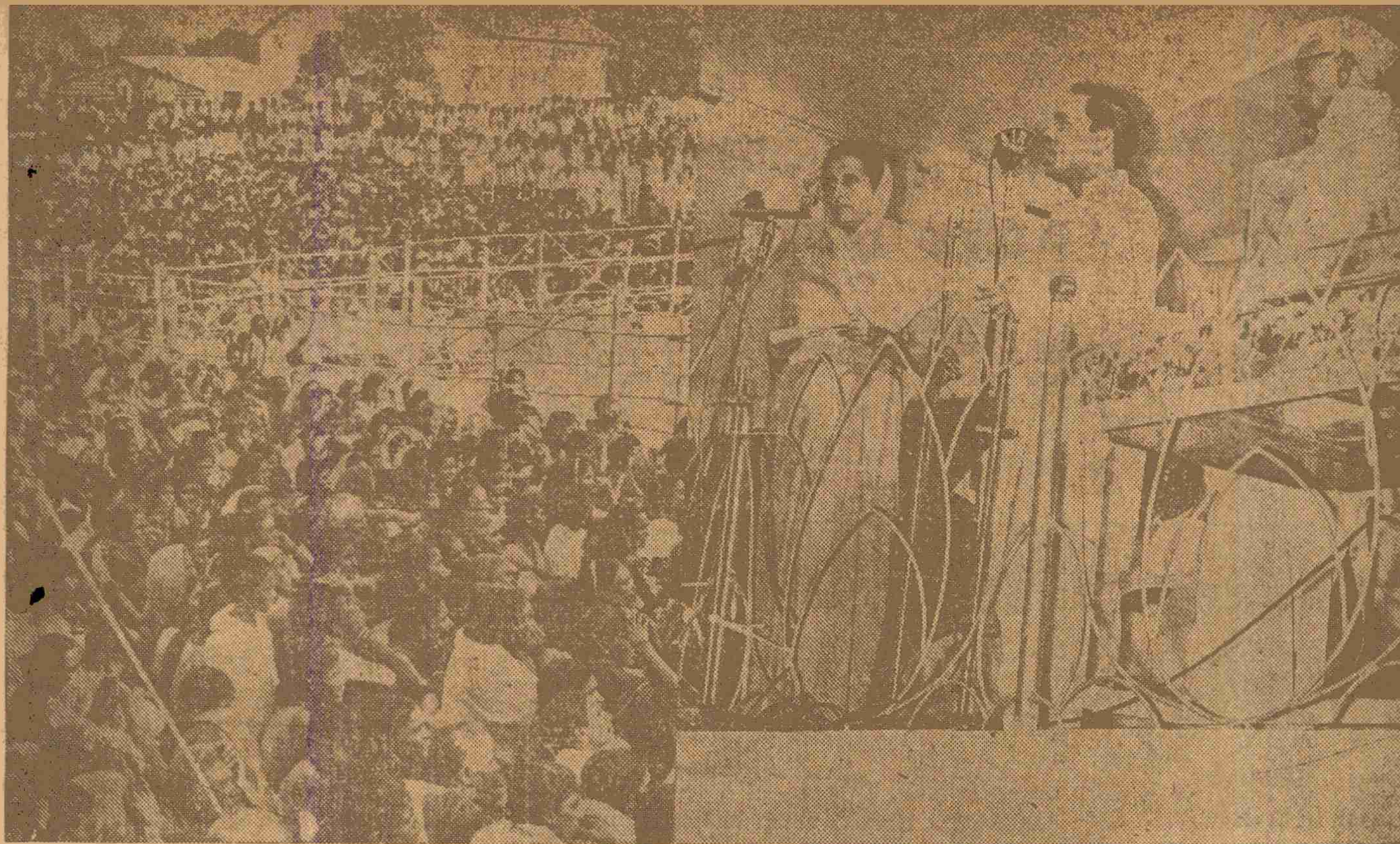

నాగార్జునసాగర్ కుడికాల్వకు ఆగస్టు 5 వ తేదీనాడు ప్రారంభోత్సవం జరిగినప్పుడు సభలో ప్రసంగిస్తున్న ప్రధాని శ్రీమతి ఇందిరా గాంధీ.

బొంబాయిలో రేసు లారంభమయాయి. భాగస్వాములు బొంబాయి వెళ్ళారు. బొంబాయిలో ఇరవై నాలుగు గంటలు గడిపాక ప్రకాశం" ఉంటే బొంబాయిలో ఉండాలి", అని లేకపోతే ఏం చెయ్యాలో చెప్పలేదు.

మద్రాసు ఈక్వేషను బొంబాయిలో పారలేదు. ప్రకాశం చెప్పిన గుర్రాలు మహాలక్ష్మి రేస్ కోర్సులో నెగ్గలేదు. డబ్బింగ్ హీరో "మిష్టరు గారు' చెప్పిన గుర్రంమీద కాకుండా ఇతర గుర్రాలమీద డబ్బు కాసి. కొంతలో కొంత లాభం పొందాడు. లాభం చెరిసగం అన్న ఏర్పాటు ఉద్వాసన అయిపోయింది

డబ్బింగ్ హీరో ఇంకో విషయం కూడా కనిపెట్టాడు. ప్రకాశం తన వెంట రావటానికి వదని రోజున అతను అయిదారు వందలు సంపాదించుకున్నాడు. ఆ తరువాత అతను ప్రకాశాన్ని తన వెంట రేస్ కోర్సుకు రానివ్వలేదు. హోటలుకు తిరిగివచ్చి. ఆ రోజు తన అదృష్టం ఎల్లా ఉండినదీ చెప్పేవాడుకాడు. "అంత పెద్దగా నష్టం రాలేదు...కిందటిసారి వచ్చిన నష్టం పూడిందని చెప్పొచ్చు...ఈ ధోరణిలో మాట్లాడేవాడు.

ఇద్దరికీ మధ్య జీవితం పెద్ద బీటపెట్టింది.

సీజన్ ఇంకో వారంలో ముగుస్తుందనగా ఒకనాడు ప్రకాశం చుట్టుపక్కల వీధులన్నీ బలాదూరుతిరిగి హోటలుకు చేరుకునేసరికి, "మీరు వెళ్ళిపోలేదా?" అని రిసెప్షనిస్టు అడిగాడు.

డబ్బింగ్ హీరో గంట్రకితమే హోటలు బాకీ చెల్లించి పెట్టే బేడా తీసుకుని గది ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయాడని తెలిసింది.

ఆ హోటల్లోనే ఉంటున్న ఒక తెలుగువాడు ప్రకాశాన్ని చూసి జాలిపడ్డాడు. కాని ప్రకాశం అతని దగ్గిరకూడా పెద్ద పోజు వేసి. తాను ప్రొడ్యూసరునని. రెండోవాడు తన మోచేతి క్రింద నీళ్ళుతాగిన అసిస్టెంటని పగల్భాలు పలికాడు.

"మీకు రైలు చార్జీలు అప్పు పెడతాను. మద్రాసు పోయి పంపండి." అన్నాడు.

అది ప్రకాశానికి చాలా అవమానంగా తోచింది. అతను అప్పటికే బొంబాయి జీవితపు ప్రమాణానికి పెరిగి ఉన్నాడు.

"ఎప్పే బొంబాయిలోనే ఉండాలండీ మద్రాసు చాలా ఛండాలం! వెధవ తిండి! వెధవ మనుషులు! రొచ్చుగుంట! ఈ బొంబాయిలాంటి చోట కూలి చేసుకు బతికినా మేలే" అన్నాడు.

"మీకు వెంటనే ఏదన్నా ఉద్యోగం కావాలంటే ఏర్ లైన్స్‌లో ట్రై చెయ్యగలను. అందులో నాకో ఫ్రెండున్నాడు.'' అన్నాడు తెలుగతను. అతను వెయ్యి రూపాయల జీతం తెచ్చుకునే బ్రహ్మచారి. బొంబాయిలో ఇళ్ళు దొరకవు గనక. హోటల్లోనే రెండు మూడేళ్ళగా ఉంటున్నాడు.

"ఏం బొంబాయి జీవితం లెస్తురు! ఇల్లూ, వాకిలీ లేదు. పెళ్ళామూ, పిల్లా లేదు. సంపాదనలు ముప్పాతికా మువ్వీసం ఇక్కడి హోటల్ ప్రొప్రయిటర్సునూ, టాక్సీల వాళ్ళనూ. దర్జీలనూ, మిగతా వాళ్ళనూ పోషించటానికే సరిపోతున్నది. మన ప్రాంతాల్లో ఇందులో సగం జీతంవచ్చినా హాయిగా జీవిస్తున్నామనిపించును, చూస్తూ చూస్తూ వెయ్యిరూపాయల ఉద్యోగం వొదులుకోలేము! డబ్బుకు దాసులం!" అన్నాడతను.

"నాకూ కొన్ని స్కీములున్నాయి లెండి. వాటిని ఈ బొంబాయిలోనే కార్రీ ఔట్ చెయ్యాలి. ప్రస్తుతానికి మీరు చెప్పిన ఉద్యోగం ఇప్పిద్దారంటె కాస్త కాలు నిలదొక్కుకుంటాను.' అన్నాడు ప్రకాశం.

ఒకవారంలో ప్రకాశానికి ఉద్యోగం వచ్చింది. జీతం డబ్బులు హోటల్లో ఉండటానికి చాలవు. ఎక్కడో మలాడ్‌లో ఉండే ఒక కొలీగ్ ఇంట పేయింగ్ గెస్టుగా కుదిరి దాదాపు సంపాదన రాళ్ళన్నీ ఇచ్చుకుంటూ, సీజన్ టిక్కెట్టుమీద తిరుగుతూ ఒక ఏడాది గడిపాడు.

ఇంతలో రిట్రెంచ్‌మెంట్ వచ్చింది. ఉద్యోగం ఊడిన వాళ్ళలో ప్రకాశం కూడా ఉన్నాడు. మిగిలిన వాళ్ళు సమ్మె నోటీసిచ్చారు. ఏం కాబోతుందో తెలీదు. మూడు రోజులనుంచీ ప్రకాశం స్వేచ్ఛాజీవి. ఆమాటకు అర్థం ఏమన్నా ఉంటే.

ప్రకాశం పడుకున్న చోటినుంచి లేచి ఇవతలకు వస్తూ పులిబోను దగ్గిర ఆగాడు.

బోనులో ఆడపులి విశ్రాంతగా పడుకుని ఉన్నది గాని మగది తెగ తారట్లాడుతూ, ఛాన్సు దొరికితే ఎటైనా సరే పారిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్లున్నది.

ప్రకాశాన్ని ఆపేవాళ్ళెవరూ లేరు. కాని అతను బొంబాయి నగరానికి బందీ.